

2019. április 28. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Kétkedés és bizonyosság...

Az élő Jézus megjelent tanítványainak, zárt ajtókon keresztül. Már a köszönése is tartalmazza látogatásának célját: „*Békesség veletek!*” Majd megmutatta nekik kezét és oldalát. Jézus ezzel igazolta magát. A félős tanítványokat öröm töltötte el. Azonnal küldetést is kaptak Jézustól. Egészen megdöbbentő, hogy ebből az egyszerű szobából, ahol halászok, iparosok, vámszedők voltak, indult el a kereszténység kétezres éves történelme.

A papságra készülés utolsó fázisában én is feltettem a kérdést: „Uram, biztos vagy benne, hogy földműves szülők egyszerű gyermekére bízod rá felelősségteljes művedet?” A válasz meggyőző volt: nem a származás, hanem az elkötelezettség a fontos. A jelentéktelen embercsoportok is alkothatnak nagyot, ha Jézust beengedik a legbelső szobájukba. A Szentlélek mindenki bennünk működhet. Az ő műve időtálló.

Amikor Jézus megjelent övéinek, Tamás apostol nem volt velük. Vannak olyan típusú emberek, akiket ha bánat ér, magányra vágnak. Így akarják rendezni magukban a történéseket. Ez a feldolgozás Tamásnak nem sikerülhetett, mert tanítványtársai öröme – láttuk az Urat – rezignált kétkedéssel felelt: „Majd ha látom...”

A bizonyosságot talán mindenki életében kétkedés előzi meg. A teológián, filozófiaórán figyeltem egy érdekes tételre: a módszeres kétkedés elvére. Minden igazságot megkérdőjelez, de nem a megismerést akarja akadályozni, hanem azért, hogy az igazság minél jobban kiderüljön.

Milyen hosszú időbe, milyen sok kétkedő gondolatba, milyen sok belső ellenállásba került, amíg megértettem a jézusi erőszakmentességet, az ellenségszeretet parancsát, az adás-osztozás gondolatát. Átvitatkozott közösségi találkozók, késhegyre menő éjszakai viták előzték meg a bizonyosságot, a megértést.

Amikor Jézus találkozik a kétkedő Tamás apostollal, módszere lebilincselő. Semmi szemrehányás, semmi erkölcsi prédikáció, semmi fejmosás. Megmutatja a sebeit, a bizonyítékokat. Tamás számára ez a bizonyosság. Nincs szükség semmi másra.

Jézus azért tesz egy megjegyzést, elmondja a kilencedik boldogságot: „*Boldogok, aki, nem láttak, és mégis hittek*” (Jn 20,29).

Bizonyosság nem csak a látás lehet. Van, akit a logikus magyarázat győz meg, másokat egy közösség dinamikája vagy valakinek az önzetlen cselekedete. Ismét másokat a mártíromság vagy a rendíthetetlen hit, vagy a végsőkig való kitartás.

Tamás apostol megszerzett bizonyossága időtállóan bizonyult. Egész életét Isten Országa hirdetésére szentelte. A hagyomány szerint ő lett Etiópia, majd India misszionáriusa. Odaadott életét mártíromsággal pecsételte meg (Kr. után 72-ben, Indiában).

A magyar Szent Koronán is szerepel a képe, de félig eltakarva, mert a magyarázat szerint testben akarta megtapasztalni a szellemi, láthatatlan valóságot.

Aki bizonyosságot akar szerezni, az testben már nem láthatja Jézust. De felfedezheti minden rászorulóban, a teremtett világ szépségében, az emberi szívben, a hozzánk intézett isteni szóban (Logosz), minden eseményben, ami történik velünk, a nevében összegyűlt közösségben, az elkötelezett hitben.

Vincze József, Pér